စိုးမိုးစာပေ
မျိုး
စင်တင်သည့်
နှငဝါသမီး
ရည်းစားလုဘက်
ပန်းချီ သိန်းဆွေကြည်

လက်ထပ်ခြင်းတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အဘယ်မျှအထိ ပါဝင်နေသလဲ ကျွန်မ မသိပါ။

ကျွန်မ ယုံကြည်မိသည် က လက်ထပ်ခြင်းနှင့် ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ဆိုသည် က မသက်ဆိုင်သော ဘာသာရပ်နှစ်ခုဟု ထင်သည် ။

ကျွန်မ မချစ်မနှစ်သက်သော ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ လက်ထပ်လိုက်ခြင်းက လက်စားချေ အနိုင်ယူလိုမှု တစ်ခုတည်းအတွက် ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံအပ် အသုံးချလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည် ။

မွန်းမံ

"ကိုယ့်ဘဝမှာ လိုချင်တာမှန်သမျှ ရအောင် ယူခဲ့တာချည်းပဲ။ မာနနဲ့ သိက္ခာကို ကိုယ်မြတ်နိုးစုံမက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ပေးခဲ့ရတယ်။

ကိုယ့်မှာ ရှိသမျှ ချစ်ခြင်းတွေကို နှင်းအပ်ချစ်မိသူဆီက သူ့မှာ ရှိသမျှ အချစ်တွေကို အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ဒါကို အတ္တကြီးတယ် ဆိုရင်လည်း "

လင်းရောင်

"မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ လည်း ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ လည်း ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေက တစ်ရွေးသားမ

လျော့ ရှိနေဦးမှာ ပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဆိုတဲ့ ကောင်က အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အမြဲတမ်း ကံ မကောင်းခဲ့သူဆိုတော့လည်း ”

မင်းစက်ရာ

*

အခန်း(၁)

“ဒီမှာ ဒီမှာ ဒါ ကျွန်မတို့ ထိုင်နေကျထိုင်ခုံ”

မာဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် သူတို့ သုံးယောက်စလုံး ပြိုင်တူမော့ကြည့်မိ၏၊ သူတို့ ထိုင်နေသော ခုံတန်းရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် သူမမျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေက သုံးယောက်စလုံးထံ ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း

“ရှင်တို့ သုံးယောက် အနောက်ကခုံတွေမှာ သွားထိုင်ကြပါ ဒါကျွန်မတို့ နေရာ ”

လေသံရော၊ အမူအရာပါ ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်စရာမရှိ။ ဒီသင်တန်းမှ သင်ကြားကြတာတာချင်းအတူတူ တသီးတသန့်၌ နေရာသတ်မှတ်ပေးထားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ လာရန်စောင်နေတာကတော့ မဟုတ်သေး။

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လို့ မှ င်တက်နေကြတုန်းမှာ သူမ အသံစူးစူးက ထွက်လာပြန်သည် ။

“ဒီမှာ ရှင်တို့ တစ်ယောက်မှ နား မပါဘူးလား၊ ကျွန်မပြောတာ မကြားကြဘူးလား ”

လှပနူးညံ့သော မျက်နှာလေးနှင့် မှ မလိုက်ဖက်အောင် ဒေါသကြီးပုံရ၏။ သူမအနောက်မှာ ရပ်နေသော အဖော်မိန်းကလေးနှစ်ဦးကလည်း တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောပေမယ့် မျက်မှောင်ကုတ်လို့ လိုအပ်လျှင် သူမဘက်မှ ဝင်ကူရန်စွာကြဖို့ အသင့် ပုံစံတွေ။

“ဒါ သင်တန်းသားတိုင်း ထိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ထိုင်ခုံတွေဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ အတွက်ဆိုပြီး သီးသန့်စီစဉ်ပေးထားလို့ လား အဖြူထည်ကြီး ရန်တွေ့လာတာကို မခံနိုင်တာမို့ သူပြန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်တော့ ဝေယံနှင့် ညီညီတို့ကလည်း မနေပါ။

“ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အရင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်လို့ ထိုင်တာ”

“ဘယ်သူမှ ထိုင်ခုံအတွက် သီးသန့် ငွေပိုမပေးထားဘူး၊ ဦးရာလူပဲ”

“ယောကျ်ားရင့်မာကြီးတွေဖြစ်ပြီး ရန်တွေ့တတ်လိုက်တာ လွန်ပါရော”

“ဟုတ်ပ့ါ၊ သူများ ရဲ့ ထိုင်ခုံကိုလည်း အတင်းအဓမ္မ လုထိုင်နေသေးတယ်”

နှုတ်ဆိတ်နေသော အနောက်ဘက်ကနှစ်ယောက်ကပါ ပြဿနာထဲဝင်လာသည် ။

“ဒီမှာ ရှင်တို့ အခု ဖယ်မလား၊ မဖယ်ဘူးလား ပြော”

မိန်းကလေးတန်မဲ့ စိန်ခေါ်စကားနှင့် သူမဆိုတော့ သူ့မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိသလို၊ ဝေယံမျက်နှာလည်း ရဲရဲနီသွားသည် ။ သုံးယောက်ထဲမှာ စိတ်ဆတ်သော ညီညီက အံကြိတ်လိုက်တာလည်း သူသတိထားမိသည် ။

အခုအချိန်အထိ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးတွေကို တင်းတင်းစေ့ကြည့်နေဆဲ သူမ အသွင်ကလည်း အလျှော့ပေးမည့် အသွင်မရှိ။

“ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေပြီးတဲ့ ခုံက ပြောင်းပေးရမှာ ကတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ယောကျ်ားလေးဆိုတော့ ပြိုင်မဖြစ်ချင်လို့ အလျှော့ပေးရမှာ ၊ တကယ်ဆိုရင် လုံးဝ ပြောင်းမပေးနိုင်တာ အမှန်

ပဲ”

ကျွတ်၊ ဘယ်လို မိန်းမလဲ ဒီလောက်စွာတာ”

ညီညီ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာဆိုတော့ သူမကလည်း ပက်ခနဲပြန်ပက်သည် ။

“အောင်မယ် ရှင်ကကော ဘယ်လိုယောကျ်ားလဲ၊ မိန်းမနဲ့ ပြိုင်ရန်ဖြစ်ချင်တဲ့ လူကြောင်ပဲ”

“ဟာကွာ မင်းနော်”

ညီညီ့စိတ်ကို သိနေသော သူ ညီညီပခုံးကို လှမ်းပုတ်သတိပေးရင်း

“တော်ပြီ၊ လာဟေ့ ဝေယံ နောက်ဆုံးခုံမှာ ပဲ သွားထိုင်ကြမယ်”

သူတို့ အုပ်စုနှစ်စု ပြဿနာကို စောင့်ကြည့်နေသော တခြားသင်တန်းသူ သားတွေရှေ့မှာ မို့ ဝေယံ စိတ်လျှော့လိုက်ပုံနှင့် ထရပ်သည် ။ ညီညီကတော့ ထိုင်ခုံက ဖယ်ပေးချင်ပုံမရပါ။

သူနဲ့ ဝေယံ ဆွဲခေါ်လာမှ တွဲပါလာတော့၏။

“ဘယ်လိုမိန်းမတွေလဲ မသိဘူး၊ ရုပ်ကလေးချောသလောက် မာရေကျောရေနိုင်လိုက်တာ”

အလျှော့ပေး ရှောင်ထွက်ခဲ့ရတာကို မကျေနပ်သည့် ညီညီ လက်သီးတပြင်ပြင်နှင့် ဆိုနေသေးသည် ။

“စိတ်လျှော့လိုက်စမ်းပါ ညီညီရာ၊ မိန်းမနဲ့ ယောကျ်ား ပြိုင်ဖြစ်နေရတာ မမိုက်ပါဘူးကွာ”

“အေး ယောကျ်ားချင်းဆို လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးပြီးနေပြီပေါ့ကွာ”

“တိုးတိုး တိုးတိုး မပြောနဲ့ သတ္တိရှိရင် ကြားအောင်ပြော”

သူတို့ အုပ်စု အခဲမကျေဖြစ်နေတာ လှည့်ကြည့်ရင်း သူမ လှမ်းအော်လိုက်သေး၏။ ညီညီ တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ဟန်ပြင်ပေမယ့် ပြောခွင့်မရလိုက်ပါ။

အခန်းထဲကို ဆရာ ဝင် လာပြီကိုး။

*

အခန်း (၂)

သင်တန်းတက်သည့် ရက်က သတိမထားမိခဲ့သော သူမကို ထိုင်ခုံပြဿနာ နောက်ပိုင်းက စတင်ကာ သူ သတိထားမိခဲ့သည် ။

သင်တန်းသို့ MARK II အနက်ရောင်ကားကြီးနှင့် ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်လာတတ်သော သူမအမည်က မွှမ်းမံတဲ့ ။ သင်တန်းခန်းရဲ့ ညာဘက်ခြမ်း ဒုတိယမြောက်ခုံတန်းလေးသည် မွှမ်းမံတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ထိုင်နေကျထိုင်ခုံတန်းလေး။

ထိုခုံတန်းလေးမှာ သူတို့ သုံးယောက် မရည်ရွယ်ပဲ ဝင်ထိုင်မိသည့်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ပြဿနာက မေ့လျော့လောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိတိုင်း မွှမ်းမံ မျက်ခုံးလုလုလေးတွေ တွန့်ကွေးလျက် မကျေနပ်မှုကို ဖော်ထုတ်ပြတတ်သည် ။ ပြီးတော့ ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲသွားတတ်ခဲ့သည် ။

သူ့ကို မိန်းမဆန်ဆန် ရန်တွေ့သွားခဲ့သော သူမကို အခုမှ ပဲ သူ အသေအချာကြည့်မိသည် ။ နုဖပ်ချောမွေ့သော မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ရောင်စုံအခြယ်အသ ကင်းစင်ဝင်းပနေသည် ။ ရဲရဲစိုနီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးတွေကလည်း ကာလာမတင်ထားဘဲ စိုလဲ့နေ၏။

သူမသည် လှပချောမွေ့ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ သူ ဝန်ခံရမည်သာ။

"မင်းဘယ်သူ့ကို ကြည့်နေတာလဲ"

နံဘေးမှာ ရှိနေသော သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် သတိလက်လွတ်နှ င့် သူမကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည့် တစ်ရက်မှာ ညီညီမေးလာသည် ။

"မွှမ်းမံကိုလေ၊ သူတော်တော်လှတယ်"

"ဘာကွ၊ ဒီမိန်းမကို မင်းမို့ ချီးကျူးတယ်၊ တော်တော်စွာတဲ့ မိန်းမ၊ ငါ တော့ လုံးဝကြည့်လို့ မရဘူး"

ညီညီကတော့ ခါးခါးသီးသီးဆိုသည် ။ မွှမ်းမံနှင့် ဖြစ်ခဲ့သည့် ပြဿ နာကို ဒီကောင် ယခုအထိ ကျေနပ်အစာကြေပုံ မရသေးပါ။

"ဒါကတော့ကွာ အဲဒီတုန်းက ငါတို့ ကလည်း သူတို့ ထိုင်နေကျထိုင် ခုံကိုမှ ဝင်ထိုင်မိတာကိုး"

"ဘာ မင်းက ဒီမိန်းမမှန်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား"

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စ အငြိုး အတေးကြီး မထားပါနဲ့ ကွာ၊ မေ့ပစ်လိုက်တော့"

ညီညီ ဒေါသတွေပြေနိုင်ဖို့ သူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြေပြောပြောမိ၏။

"နေစမ်းပါဦး မင်းစက်ရာ၊ မင်း သူ့ကို ကြိုက်နေပြီလား"

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ဝေယံက တဲ့ တိုးမေး သည် ။ မလိမ်ညာတတ်သော သူကလည်း ဟန်ဆောင်ငြင်းဖို့ မကြိုးစား ခဲ့ပါ။

"အေး၊ ငါ စိတ်ဝင်စားတာတော့ အမှန်ပဲ၊ မွှမ်းမံအကြောင်းသိချင်တ ယ်၊ သူနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ချင်တယ်"

"ငါတော့ သိပ်သဘောမတူချင်ဘူး၊ ဒီလောက်စွာတဲ့ မိန်းမ မာနက လည်း ခေါင်ခိုက်နေမယ့်ပုံ၊ မင်းနဲ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ညီညီပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ ချင်း မလိုက်ဖက်တာ အမှန်ပဲ၊ မင်းက တကယ်ရိုးတဲ့ ကောင်၊ ဟိုက ခပ်စွာစွာ မင်းခံရမှာ စိုးတယ်"

"အချစ်မှာ အဲဒါတွေ သိပ်အရေးမပါပါဘူး၊ ငါ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတာ ဝန်ခံတယ်၊ သူ့အကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိချင်တယ်ကွာ"

"အေး မင်းအဲဒီလောက်ဖြစ်နေရင် မွမ်းမံအကြောင်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ငါစုံစမ်းပေးမယ် မင်းစက်ရာ"

"အိုကေ ဝေယံ၊ အဲဒီအတွက် မင်းတို့ ကို Sun Light မှာ ငါပြုစုပ့ါမယ်
"

သူဆိုတော့ ဝေယံ လက်ခံခေါင်းညိတ်သည် ။ ညီညီကတော့ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည် ။ တက္ကသိုလ်မှာ ကတည်းက သုံးယောက်သား မေဂျာတူ၊ အတန်းတူ တွဲလာခဲ့ကြတဲ့ ဒီသုံးယောက်။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိထားပြီးသားလေ။ စိတ်ရင်းကောင်းပေမယ့် စိတ်တိုလွယ်တဲ့ ညီညီ။

ဝေယံကတော့ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေတတ်သူ။ ဖျန်ဖြေရေးသမားလို သူငယ်ချင်းမျိုး။ မင်းစက်ရာဆိုတဲ့ သူ့အကြောင်းကိုလည်း သူတို့ နှစ်ယောက် သိထားကြသည် ။ အေးအေးနေတတ်သူ၊ ပွင့်လင်းရိုးသားစွာနှင့် ရင်ထဲကခံစားချက်ကို မျိုသိပ်မထားတတ်သူဆိုတာ နှစ်ယောက်စလုံးအသိပင်။

ဒါကြောင့် လည်း အခု မွမ်းမံ ကိစ္စမှာ သူ့ဘက်ကသဘောကျသည် ဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အပြင်းအထန် တားမြစ်ဖို့ မကြိုးစားကြပါ။

ဖြစ်ချင်တာ လုပ်ချင်တာကို ယတိပြတ်လုပ်တတ်သည့် သူ့စိတ်ကို သိနေတာကြောင့် ပဲ ဖြစ်ပေသည် ။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှုတ်က ထုတ်ဖော်ချီးကျူးလောက်အောင် မင်းစက်ရာဆိုသော သူ့ဘဝမှာ မကြုံတွေ့ခဲ့ဘူးပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ့စိတ်နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့သည် က ပညာရေးနှင့် ကျောင်းစာထဲမှာ ပဲဖြစ်သည် ။

ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ မထားခဲ့ဘူးပါ။ ဝေယံနှင့် ညီညီတို့ နှစ်ဦးသည် သာ သူပေါင်းသင်းသော သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည် ။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သူ တော်ရုံ အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲနေဖြစ်တာက မေမေ့ကြောင့် ဟု ပဲ ဆိုရလိမ့်မည်။ မေမေ့ခမျာ အထီးကျန် ရှင်သန်နေရရှာ၏။ သူကျောင်းသွားနေချိန်မှာ မေမေသည် အိမ်ဖော်မိန်းကလေး မိစုနှင့် သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူဖြစ်သည် ။

ဖေဖေတိမ်းပါးသွားတော့ သူ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝကပဲ ရှိသေး၏။ သူ့ထက် သုံးနှစ်သာသာကြီးသော ကိုကြီးလင်းရောင်က ဆယ်တန်းကျောင်းသား မေမေက သူတို့ ညီအစ်ကိုအတွက် ဖေဖေ့ရဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို ဆက်ဦးစီးခဲ့သည် ။

“မေမေကလည်း လောဘကြီးလိုက်တာဗျာ၊ ဖေဖေ ရှာဖွေထားခဲ့တာတွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီးသားပဲ၊ မေမေ ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်းခံရှာစရာလိုသလဲ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ့အလုပ်တွေကို လူယုံတော်တွေနဲ့ လွှဲထားလို့ ရတာပဲဥစ္စာ ”

“မေမေ လောဘကြီးတာ သားတို့ အနာဂတ်အတွက်ပါ၊ သားဖေဖေ အလုပ်တွေကို သူတစ်ပါးနဲ့ လွှဲထားတာထက်စာရင် ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ မေမေ အိမ်မှာ ဒီအတိုင်းထိုင်နေရတာ ပျင်းစ

ရာကြီး”

သူ ဝေဖန်တိုင်း မေမေက ချက်ကျကျ ရှင်းပြတတ်ခဲ့သည် ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ မေမေ့ရဲ့ ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ ဖေဖေ့ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ တိုးတက်အောင်မြင်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။

ပညာရေးမှာ ထွန်းပေါက်သော ကိုကိုလင်းရောင် ဆေးကျောင်းတက ်နေ ခ ပျိုန ်မ ၂၁ သူလည်း စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ မေမေခမျာ ကျန်းမာရေးက ချူချာလာခဲ့၏။

နှလုံး၊ သွေးတိုး ဝေဒနာတွေကြောင့် မေမေ အလုပ်တွေကို နားလိုက်ရသည် ။ သားနှစ်ယောက် ကျောင်းသွားနေချိန်မှာ မေမေတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ အထီးကျန်စွာ ကျန်ခဲ့ရသည် ။

မေမေနှင့် သူတို့ ညီအစ်ကို ဆုံတွေ့ချိန်က ညပိုင်းအချိန်တွေပဲဖြစ်သည် ။ ထမင်းဝိုင်းမှာ တစ်ခဏဆုံ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုက စာကြည့်ခန်းမှာ တကုပ်ကုပ်။ ကိုကိုလောက် စာမပိသော သူသာ မေမေနှင့် အတူ တီဗွီရှေ့ထိုင်ကာ အတူနေပေးနိုင်သည် ။

သူ့ထက် စောကာ ကိုကိုကျောင်းပြီးသွားတော့လည်း မေမေ့အနီးမှာ နေပေးချိန် မရှိခဲ့ချေ။ ပညာတော်သော ဆရာဝန်ပေါက်စ ကိုကိုသည် အင်္ဂလန်အထိ ဘွဲ့လွန်ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့သည် ။

မေမေ့အနီးမှာ သူပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ မေမေ့ဘဝကို စာနာစိတ်နှင့် အနီးမှာ အတူနေနိုင်ချိန်ကို သူ ဂရုစိုက် အလေးပေးခဲ့သည် ။ သားနှစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ထားပေမယ့် မေမေ့ခမျာ ဘယ်တော့မှ စုံညီစွာနေခွင့်မရနိုင်ခဲ့ရှာပါ။

“ငယ်ငယ်တုန်းမှာ ပညာရှာရတယ် သား၊ အခု သား ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုပေမယ့် ခေတ်နဲ့ အညီ တတ်ကျွမ်းထားသင့်တဲ့ ပ ညာတွေ လိုသေးတယ်၊ ဘာသာစကားသင်တန်းတစ်ခု သားတက်ပါ လား”

မေမေက တိုက်တွန်းသလို သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝါသနာပါတာမို့ ဝေယံတို့ နှင့် တိုင်ပင်ကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားပြောသင်တန်းကို တ က်ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ကံကြမ္မာက မွမ်းမံဆိုသော သူမနှင့် ဆုံစည်းအောင်စီမံထားလေသ လားတော့ မသိ။ သေချာသည် ကတော့ သူမသည် သူ့နှလုံးသားထဲကို အချိန်တိုလေးအတွင်း ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည် ။ သူ့ကိုမြင်လျှင် မျက် မှောင်ကုတ်ကြည့်တတ်သော မျက်လုံး ဝိုင်းစက်စက်လေးတွေကို သူ မမု န်းနိုင်ပဲ မက်မောနေမိရဲ့ ။

မိန်းမဆန်လွန်းစွာ ရန်စောင်တတ်ပေမယ့် တခြားမိန်းကလေးတွေ လို မပြင်မဆင်ဘဲ၊ ချစ်စရာကောင်းအောင် ချောမွေ့နေသောမျက်နှာ လေးကိုလည်း သူ ရင်ခုန်သည် ။

စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းတရားဆိုတာကို ယုံကြည်ဖို့ အတွက် အချိန်ဆို တဲ့ ဘောင် သတ်မှတ်ချက်ကြီး မရှိဟု သူ အကြွင်းမဲ့ယုံသည် ။ မွမ်းမံ ကော ယုံကြည်နိုင်ပဲ့ါမလားတော့ သူ မသိပါ။

ရင်ထဲမှာ တော့ သိပ်ကို သေချာနေသည် ။

မင်းဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ပထမဆုံး လှုပ်ခတ်စေတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ပါ မွမ်းမံ။

*